

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 92591/2021
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у извршном поступку извршног повериоца „SERBIA ZIJIN COPPER“ ДОО из Бора, против извршних дужника АА, ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., ради наплате новчаног потраживања, одлучујући о захтеву Основног суда у Мајданпеку за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Ипв И 12/2021, на седници одржаној 27.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Основног суда у Мајданпеку Ипв И 12/2021, **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Основни суд у Неготину.

Образложење

Основном суду у Неготину, Судска јединица у Мајданпеку је 23.11.2012. године поднет предлог за извршење ради наплате новчаног потраживања на основу пресуде Основног суда у Неготину К 972/10 од 21.12.2011. године.

Основни суд у Мајданпеку, решењем И 936/12 од 13.12.2018. године, утврдио је прекид извршног поступка. Основни суд у Мајданпеку, решењем Ипв И 9/21 од 16.04.2021. године, одбацио је као неблаговремен приговор извршног повериоца од 09.01.2019. године, изјављен против решења тог суда И 936/12 од 13.12.2018. године. Против наведеног решења извршни поверилац је изјавио приговор.

Основни суд у Мајданпеку, уз допис Ипв И 12/2021 од 17.05.2021. године доставио је списе предмета Врховном касационом суду ради одређивања другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету и као оправдан разлог за свој захтев навео да, поред председника већа судије Владана Станојловића, као судије поступају и судија Јања Табаковић и судија Александар Тасић, а да је судија Александар Тасић донео решење Ипв 9/21 од 16.04.2021. године, које је оспорено приговором, због чега се код тог суда не може формирати веће за одлучивање по приговору у саставу који прописује закон.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези члана 10. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр. 31/11, 9/11, 109/13- УС, 55/14 и 139/14) који се у конкретној ситуацији примењују

на основу одредбе члана 545. став 1. важећег Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ 106/15, 106/16 – аутентично тумачење, 113/17 – аутентично тумачење, 54/19 и 9/20 – аутентично тумачење), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Одредбом члана 32. Закона о извршењу и обезбеђењу је прописано да, предлог за одређивање другог стварно или месно надлежног суда није дозвољен.

Одредбом члана 39. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу је прописано да, правни лек у поступку извршења и обезбеђења одређеног у извршном поступку је приговор. Одредбом става 2. овог члана да, против решења суда може се изјавити приговор, само када је овим законом прописано да је приговор дозвољен. Одредбом става 3. овог члана да, приговор се може изјавити у року од 5 радних дана од дана достављања решења. Одредбом става 4. овог члана, да суд је дужан да о приговору одлучи у року од 5 радних дана од дана достављања приговора ако законом није другачије одређено.

Одредбом члана 41. Закона о извршењу и обезбеђењу је прописано да, о приговору на решење о извршењу и обезбеђењу на основу извршне исправе одлучује веће састављено од троје судија истог суда које је одлучивао у првом степену.

Према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву првостепеног суда, представља оправдан разлог, који је од утицаја за делегацију другог стварно надлежног суда, без обзира на то што предлог за одређивање другог стварно суда за месну надлежност није дозвољен у смислу одредбе члана 32. Закона о извршењу и обезбеђењу. Ово пре свега, у циљу очувања права странке на независтан и непристрасан суд и правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ бр. 98/06), имајући у виду да наведено право има примат у односу на одредбу члана 32. Закона о извршењу и обезбеђењу, која недозвољава предлог за одређивање другог стварно или месно надлежног суда за поступање.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић